

עין משפט
גר מצוה
כז:

א [מ״י] פ״ו מהל' מעילה
הליג':
ב [מ״י] פ״ו מהלכות
ע״ו ה' י טו״ע י״ד
ס״ קמנ עקף א':
ג ד [מ״י] פ״ט מהל'
פסולי המוקדשין הלכה
י':
ה [מ״י] פ״ב מהל' תמידין
הל' טו:

רבינו חננאל

[illegible]

כז:

מבבל דרבנן שרו בשאבוקה בנגר
ובאבוקה כנגדו חשיב כמו ש
ספריך בסוף גלוב הגול (סוכה ז.) ובהגה
ועשים דמשתק שהנחתו ויעבורן שזה
הוא כנר במקום השלכתו וכן לומר
מאוס (ב) דשיעור מה לא חשיב הנאה
למכירה ודמינה וליפניו הסם ליכא
לגמרי הנאה ויעבורן עים ולא
הואיל ונמטעין אלף שטר עשים שאין
ההנחתן אלף אחר שנעשו גחלים לגמרי
ולדרי עים דלא משתק נמי הוא ליה
למימר ודלדיה שאבוקה כנגדו
ההנחתן ויעבורן שזה ואיכא למימר
הואיל ורוב הנאה אחר ביעור איתן
למלימור דלא אסרה תורה צון אבל
תמימה למאן דאמר לוחשות לרבי
אסורים אחאי לא אסר בכל עים
והבבלי שטיב שטרי ויעבורן שזה
הואיל ולא חשיב להו מצבורות כשהן
לוחשות בדאיתן הוי עיקר הנאה:
הקדש אפי' באף לא בטי'
תמימה מה חומר היא זו
הלא הקדש דבר שיש לו ממירין הוא
אפי' חילול וטעמו אז אין דיתו להסות
בטעל אפילו ונאמרו קל אפילו מדרבנן
כדאמרין בריש בלה (דף ז.)
בעצי שטיב. הי"מ לאוקמי
בצני הקדש ובמזיד
ואליצא דרבי יהודה אלף דלאו
אורחא דמלחא לעבור במזיד:
ורמינהו ב' הנשרפין וכו'.
ה"מ לאוקמי בצני
שטלים: **חזין טעני** אשידה.
תמימה לרשב"א מיהוי כעבורה
גלולים שנשפחה מלחיה דשריא
כדאמרין בפרק כל הלולים (ע"ז
הא): ואין לומר דהנא מיירי בשאינה
שאלה דאין לה ביטול עולמות
הנא בסוף תמורה (ד' לז.) מפרש
דלמי לא ערבי ותני אפי' הקדש
ואשידה לעולם אסורין משום דאשידה
יש לה הימך אס שורפה עיי' דנעלו:
ביעור המזן אלא שריפה.
נראה דלמה כרבי יהודה
דסתם לן מנא כותיה בפרק בתרא
דחמורה (ד' ג.): וא"ת א"כ צה
דאמר י"ר יהודה סוכה אינה טהבה
אלא בחרבס מינין שכלובי איה נמי
רבנן חללי דהם נמי לא פליגי
רבנן אלא מטעם דכל דין שחללתי
אליהם חמיר וסופו להקל (ו) אין דין
ונצ"ק דסוכה (ד' יא.) סתם לן מנא
כרבנן דקמתי הדלה עליה את הגסן
דנא דהלעת איה קלנן כחתי וי"ל
דסתם קיימא לן כרבי יהודה משום

כל שעה פרק שני פסחים

ואם תאמר לרצון הואיל
נצת צאה מן הגחלים מאי
עלים (ב"ק קא:) והא איכא
לא בשעת הנאה מצוערין

מכלל דרבנן דפלגין עליה שרו אף בשאבוקה כנגדו אלא עצים דאיסורא לרבנן היכי משכחת להו א"ר אמי בר חמא בשרשיפא בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא תנור שהסקין בעצי הקדש ואפה בו הפת לרבנן דשרוי בקמייתא מאי א"ל הפת אסורה ומה בין זו לערלה אמר רבא הכי השתא ערלה בטילה במאתים קדשי אפילו באף לא במילא אלא אמר רבא אי קדשי ליה הא קשוי והלא מעל המסקין וכל היכא דמעל המסקין נפקי להו לחולין אמר רב פפא הכא בעצי שלמים עסקין ואליבא דר' יהוד' דאמר הקדש בשונג מתחלל כמזיד אינו מתחלל כמזיד מאי מעמא לא כיון דלאו בר מעילה הוא לא נפיק לחולין שלמים נמי כיון דלאו בר מעילה נינהו לא נפקא לחולין וכל היכא דמעל המסקין נפקי לחולין והוא תניא כל הנשרפין אפרן מותר לחין מעצי אשירה יואפר הקדש לעולם אסור אמר רמי בר חמא כגון שנפלה דליקה מאיליה בעצי הקדש דליכא אינש דנמעול רב שמעי' אמר יבאותן שטעונין גזירה דרתיא וישמו הבנתח וישמו כולו וישמו שלא יפור: ר' יהודה אומר אין ביעור וכו' תניא א"ר יהודה אין ביעור חמץ אלא שריפה והדין נותן ומה נותר שאינו בכל יראה וכל ימצא מעון שריפה חמץ שישנו בכל יראה וכל ימצא לא כל שכן שמעון שריפה אמרו לו כל דין שאתה דן תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין לא מצא עצים לשורפו יא יושב ובטל והתורה אמרה יתשבתיו שאור מבתיכם בכל דבר שאתה יכול להשבתיו חזר ר' יהודה ודנו דין אחר נותר אסור באכילה וחמץ אסור באכילה מה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה אמרו לו נבילה תוכיח אסורה באכילה ואינה טעונה שריפה אמר להן הפרש נותר אסור באכילה ובהנאה וחמץ אסור באכילה ובהנאה מה נותר מעון שריפה אף חמץ מעון שריפה אמרו לו שור הנסקל יוכיח שאסור באכילה ובהנאה ואינו מעון שריפה אמר להן הפרש נותר אסור באכילה ובהנאה ועונש כרת וחמץ אסור באכילה ובהנאה ועונש כרת מה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה אמרו לו חלבו של שור הנסקל יוכיח שאסור באכילה ובהנאה ועונש כרת ואין מעון שריפה חזר

דאמרו לו חטאת העוף
סבירא לן כרבנן דאמרי
מזה נותר בשריפה אף
! (ד' נד.) הותר בשריפה
יצי יהודה חמץ בשריפה
יתר חלא שאר איסורין אבל
ממעטין וא"ת לעיל היכי
אז בחמץ בפסח דוקא דדמי
רביא? הלא נוסח יולג מ

הנאה לרבנן ה"י משכחת להו:
להדום רגליו דהנאתן כשהן בעין ועל
הנאתו אלא לאחר ציעורו או בשעת
לא חמירא משכלה ונבער איקורו:
והלא מעל המסית. ומייב הרבן

וממעילה וכל דבר שאין בו קדושת הגוף
נגזר בהמה שאינה של קרנן וכלי
שלאחריו כלי שרת כיון שמעל בו יאל
לחלוק דתנן (מעילה ד' טז:) אין מועל
בשרת מועל במתקשרין אלא בהמה
וכלי שרת בלבד אבל כל מידי אחרינא
וממעילה ראשונה נפקא לחולין קדושים
בכ"מ אלא שאני נשתנה
מקדושתו ואמאי פה אסורה
קודם שנתנו הפה פה הדיסק
חולין: בעלי שלמים. שהתפיסין
שלמים וחוכרין קלין גדמיהו
וקדשים שלמים. וקדשים אלו הם
מעילה דלחא קדש ה"ו קרנן ביה
שכולן בנעלים ואין לגבות בהן אלא
אחזר זריקת דמים את האומרות
מיהא רביבא עליהו
וממעילה הוא לזממיהו במתק
[ח] אוליבא דרבי יצחק.
פסע ליה רב חסדא בקדושין בפ"ב

[illegible]

כלל ששעמ עשורו השתחמו כלל
לחלה יחא כמי שהוחא רואה לחלה
זקוק לצער ושפחוץ עשים
וענין חסד שחיו קל
לקולא וצין לחוממה נמרה חליין
עלי תחתית החומר וסופו לתקבל:
תמצ

מררין (קרר) דמי למולך כמה משימי:
ושמך לזה דמי ליה בכל משמרי:
משמרי

מסורת הש"ס

(א) נענין סה תמז' ר"ה
(ב) תמורה ל"ה (ג) סס
עיל כו. (ד) ע"ס. (ה) נעיל
ז: יכ. כה. תמז' ל"ה.
(ו) ממשלה ית. (ז) ויקרא
ל"ה (ח) כס"ה ליתח. (ט) נעיל
ז: (י) כס"ה טספ: ל.
(יא) תמורה ל"ה וסס.

תורה אור השלם

וְלֹכֵשׁ הַכֶּהֱן מִזֶּה בְּדֹרֹתָיו
מִבְּנֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל
וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַדִּשָּׁן
אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת
הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ
אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ יִרְקָאוֹ וְיָגִישׁ
שִׁבְעַת יָמִים מִנַּח
תֹּאכְלוּ אֹךְ יוֹם הָרִאשׁוֹן
מִתְּשִׁבִּיתוֹ שָׁאֵר מִבְּחֵיכֶם
יֵלֵךְ אֶל אֵל הַתֵּץ וְנִכְרְתָה
נֶפֶשׁ הָרֹעַה מִיִּשְׂרָאֵל
וְהָיָה הָרִאשׁוֹן עַד יוֹם
שִׁבְעִי:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה מכלל וכו'
יש לומר דמשום שיעור
מזעט מה לא חשיב:
(ב) ד"ה אין כיעור וכו'
וסופו להקל אינו דין:

גליון הש"ס

מ' כל דין שאתה דן
תחלתו להחמיר ע"י שבת
קנו ע"כ תוס' ד"ה דמינא
וזכרים יב ע"כ תד"ה
כן עזאי:

מוסף רש"י

כל הנשרפין אפרן
מותר. כגון חמץ ותבואה
ערלה וכלאי הכרם אפרן
מותר למכוס בנדים
(תמורה ד' ע"א)